

עפ"ג 24376/07/14 - אדי עמר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 24376-07-14 עמר נ' מדינת ישראל

בפני כב' הנשיאה דבורה ברלינר, אב"ד
כב' השופט ג'ורג' קרא, ס"נ
כב' השופטת מרים סוקולוב
המערער: אדי עמר
נגד
המשיבה: מדינת ישראל

פסק דין

1. המערער הורשע בבית משפט קמא על סמך הודייתו בעבירה של גידול וייצור של סמים מסוכנים, עבירה על סעיף 6 לפקודת הסמים המסוכנים, החזקה ושימוש בסם שלא לצריכה עצמית, עבירה על סעיף 7(א) + 7(ג) רישא לפקודת הסמים וכן החזקת כלים להכנת סם שלא לצריכה עצמית.

כתב האישום מתעד את קיומה של מעבדת סמים משוכללת שאותה החזיק המערער בשני מקומות: האחד בדירתו והשני על גג הבית. נקדים ונאמר כי הוצגו בפנינו התמונות שהנציחו את מעבדת הסמים וכדרך של תמונות הן מספרות את הסיפור טוב יותר מאשר המילים שנכתבו בכתב האישום, ובדיעבד בגזר הדין. מדובר במעבדת סמים משוכללת, מצוידת כדבעי המעידה על עיסוק מסחרי ומקצועי בגידול הסם. רק כדי לסבר את האוזן נציין שבין היתר החזיק המערער משקל אלקטרוני שנועד, לפי גרסתו שלו, לצורך שקילת הדשנים לגידול הסם, דוודים, מפוח, כבלים חשמליים, טרמוסטטים, הוא שאמרנו כל הציוד הנחוץ לעיסוק מקצועי.

2. כאמור, המערער הודה בעבירות שיוחסו לו ובית המשפט קיבל לגביו תסקיר. בדיעבד יש בפנינו גם חו"ד של האגף לשירותים חברתיים בעיריית ת"א יפו, שם השתלב המערער ביחידה לטיפול בנפגעי סמים. בסופו של יום, הטיל עליו בית משפט קמא (כב' השופט ע' דרויאן) את העונשים הבאים:

א. 8 חודשי מאסר בפועל שמהם ינוכו ימי המעצר.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי באשר לעבירת סמים מסוג פשע ו- 3 חודשי מאסר על תנאי באשר לעבירת סמים מסוג עוון.

כמו-כן הוטל עליו קנס בסך 3,000 ₪ ופסילה על תנאי מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה בת שנה אחת

עמוד 1

למשך שנתיים מיום שחרורו.

עוד הורה בית משפט קמא לחלט את הרכוש שנתפס אצל המערער, זאת לאחר שהוכרז כסוחר סמים. הרכוש כלל מחשב, אופנוע, קסדות, מכשירי טלפון, כונן מחשב וכן כסף מזומן בסך 1,500 אירו ו- 1,650 דולר ו- 45,600 ₪.

על גזר הדין על כל חלקיו, הן התוצאה העונשית והן החלטת החילוט, הערער שבפנינו.

3. באשר לגזר הדין - עיקר השגותיו של הסנגור מתמקדות בתהליך השיקום שעבר המערער. לטענת הסנגור, מדובר בתהליך שיקום יוצא דופן. המערער נרתם לתהליך טיפולי שמוצא את ביטויו בעיקר בחווה"ד של היחידה לטיפול בנפגעי סמים שהוזכרה כבר לעיל. המערער מתמיד בטיפול זה כפי שעולה מהמכתב העדכני שהוגש לעיונו, הוא משתתף בעקביות וברצינות לכל אורך התקופה החל מ- 15.1.14 ועד היום בכל המפגשים, ובכל קבוצות הטיפול. ההתרשמות של המטפלים בו היא, כי הטיפול מקרין על כל חייו ונושא פרי. המערער עתיד להתחיל בקרוב טיפול בקבוצה טיפולית נוספת כשהעתירה היא כמובן לאפשר לו למצות את הטיפול גם בקבוצה זו. עוד טוען הסנגור, כי בהתייחס למתחמי ענישה בתיקים דומים, בית משפט קמא החמיר עם המערער כאשר קבע מתחם ענישה הנע בין 8 חודשים ברף התחתון ועד 20 חודשים ברף העליון.

4. באשר לחילוט, לטענת הסנגור, שגה בית משפט קמא כאשר הכריז על המערער מלכתחילה כסוחר סמים, שכן לא היו ראיות לכך שהסמים נועדו להפצה ושגה בדיעבד כאשר הורה על חילוט הרכוש. המערער הסביר את מימון הרכוש. היתה התייחסות ספציפית למקור הכסף, הן זה שנתפס והן זה ששימש לקניית הרכוש שמדובר בו. הנטל המוטל על המערער להוכיח את מקורו של הרכוש אינו ברמה של מעבר לספק סביר, אלא רק ברמה של הטיית מאזן ההסתברויות, ובנטל זה עמד המערער.

שקלנו את טיעוני הסנגור ולא מצאנו לנכון להתערב בענישה.

5. נתחיל מהעבירות שמדובר בהן. ביום דיונים זה עצמו שמתנהל בפני ערכאת ערעור אחת מיני רבות ששומעת ערעורים היום במדינת ישראל, זהו התיק השלישי שאנו דנים בו במעבדת סם. נראה כי התופעה של מעבדות סמים הפכה להיות "להיט". העבירה הפכה להיות נפוצה ומצדנו נוסף, גם נפיצה שהרי גלום בה פוטנציאל סיכון רב ביותר. גידול הסמים כנראה הוא קל ופשוט יחסית ושמה עובדה זו מעודדת אנשים רבים לעסוק בגידול הסם. המערער שבפנינו פעל כמקצוען מובהק במישור זה. לא בכדי הזכרנו ופירטנו את הציוד הרב שנמצא בדירתו. הציוד מעיד על כך שאין מדובר בעיסוק מקרי ואקראי, אלא בעיסוק שיטתי ומתמשך שהמערער השקיע בו זמן, משאבים כספיים ועבודה. התוצאות אליהן הגיע המערער - בכך כוונתנו למה שנתפס בדירה - גם הן מדברות בעד עצמן. מדובר בשתילי קנאביס במשקל של 4.380 ק"ג נטו וכן קרוב ל- 2 ק"ג נטו נוספים במחסן שהיה על גג הבית. סכומי הכסף והמט"ח שנתפסו בדירה מתיישבים גם הם עם עיסוק מקצועי בגידול הסם. כך קבע בית משפט

קמא ואיננו רואים להתערב בקביעה זאת.

6. הזדמן לנו, לצערנו, לא אחת ולא שתיים לומר את דברנו באשר למשמעות קיומן של אותן מעבדות סם והענישה היא מתחייבת מכך. אנו מפנים לע"פ 17796-10-14 וכן לע"פ 46738-09-14, שם התייחסנו למשמעות של נגע מעבדות הסמים. אמרנו באותם מקרים כי מן הראוי להעלות את רף הענישה, הגם שמקובל עלינו שהעלאת רף הענישה כאשר היא נעשית, צריכה להיעשות בהדרגתיות ולא בהינף קולמוס. יחד עם זאת, נראה לנו שגזר הדין בתיק הנוכחי ומתחם הענישה שקבע בית המשפט, איננו מבטא עליה דרמטית ברף הענישה זה והוא פוסע עקב בצד אגודל לצד מתחמים שנקבעו בתיקים דומים. לעולם ניתן למצוא פסיקה שבה נקבעו מתחמים קלים יותר, עדיין המתחם שקבע בית משפט קמא הוא מתחם ראוי ומידתי שנוטה חסד עם המערער.

בית המשפט ציין, כי "כמויות החומר שנתפסו בדירה שהן שמורות בקופסאות ומוכנות לשימוש וגם הכמות הגדולה מאוד של גזם שנתפס במחסן על הגג בשקים, מעידים כי הנאשם עסק בגידול בהיקפים ניכרים תקופה ממושכת". האמור לעיל מעוגן היטב בחומר הראיות שהיה בפני בית משפט קמא וחזרנו למסקנה כי מתחם הענישה הולם. מתחם הענישה לעולם אמור לשקף את מעשה העבירה בנסיבותיו והנסיבות בתיק זה מדברות בעד עצמן.

7. באשר לטענת השיקום - עיינו במסמכים שהונחו בפנינו, לרבות הדו"ח של היחידה לטיפול בנפגעי סמים בעיריית ת"א, המערער אכן עבר כברת דרך אולם השיקום במקרה זה אינו יכול לשאת על גבו משקל ההכרעה. שיקום איננו מילת קסם, גם לא בעידן תיקון 113. בית המשפט צריך לשקול כל מקרה לגופו. אנו מפנים לענין זה לע"פ 452/14 "שיקום אינו בא להחליף את עיקרון ההלימה ולא בכל מקרה ומקרה הוא יביא לחריגה לקולא ממתחם הענישה שנקבע".

לפיכך, איננו רואים לנכון להתערב בענישה. הענישה היא מידתית והולמת את מכלול הנסיבות.

8. באשר להכרזתו של המערער כסוחר סמים - בית המשפט פעל במקרה זה על-פי הוראת החוק, סעיף 36א(ב) קובע חזקה שבחוק, בית המשפט אמור לקבוע כי המערער סוחר סמים בנסיבות מסוימות ובמקרה זה הנסיבות הוכחו במלואן. חילוט הרכוש נובע ומתחייב מההכרזה כסוחר סמים. סעיף 36א(א) אומר: "הורשע אדם בעבירה של עסקת סמים יצווה בית המשפט, זולת אם סבר שלא לעשות כן מנימוקים מיוחדים שיפרט ובנוסף לכל עונש, יחולט לאוצר המדינה כל רכוש שהוא" כך נהג בית משפט קמא וכך היה עליו לנהוג. קיימת חזקה שבחוק בסעיף 31.6 שמעבירה את נטל הראיה לנאשם להוכיח את "כשרותו" של הרכוש או הכסף שנתפס בדירה. בית משפט קמא קבע, הגם שבקצרה, כי המערער לא עמד בנטל זה וגם בנושא זה איננו רואים להתערב. בע"פ בן שטרית שאליו הפנה בית המשפט נקבע כי: "אין די בספק שמעלה המערער באשר למקורו של הכסף או הרכוש", במקרה הנוכחי טיעונו של המערער בנושא מקור הרכוש אינם עומדים במבחן של הטיית מאזן ההסתברויות, שעל כן צדק בית משפט קמא.

9. באשר לטענה הנוספת כי בית המשפט לא בדק קיומם של אמצעי מחיה למערער: נתחיל ונאמר כי הטענה לא הועלתה בבית משפט קמא ומן הראוי היה שתעלה. אולם מעבר לכך ולגופו של ענין, לא מצאנו בה ממש. המערער אמר בחקירתו במשטרה כי יש לו למעלה מ- 170,000 ₪ בחשבונה של אחותו, עוד קרנות גמל שונות וסכומים אחרים, די בכך והותר למחייתו, שעל כן גם בהיבט זה לא מצאנו מקום להתערב.

סוף דבר:

לא מצאנו ממש בערעור זה ואנו דוחים אותו.

ניתן והודע היום כ"ט שבט תשע"ה, 18/02/2015 במעמד הנוכחים.

**דבורה ברלינר, נשיאה
אב"ד**

ג'ורג קרא, ס"נ

מרים סוקולוב, שופטת